

SENIORIVIESTI

N:o 6, helmikuu 2000

MYK:n "logo" 1950-luvulta

Hyvä senioriviestin lukija,

Uusi vuosituhat on alkanut ja olemme kaikki piirun verran vanhempia. Olemme suuressa vastuussa ohjatessamme elämäämme, perheitämme, työtämme ja yhteiskuntaamme hyvään alkuun tänä Millenniumin aikana. Ei varmasti ole pahaksi, jos pystymme palauttamaan mieliimme niitä lukemattomia elämänohjeita, joita koulustamme saimme.

Tämän Senioriviestin ilmestymisen jatkuminen on ollut vaakalaudalla, siitä myöhästyminen, anteeksi. Jos olet kaivannut, hyvä. Olen sitä mieltä, että vastuunkantajia voisi vaihtaa ja saada tuoreempaa verta tilalle.

Kiitos kaikille koulun 60-vuotisjuhlan onnistumiseen vaikuttaneille, esiintyjille ja uurastajille. Samoin teille yli 800:lle, jotka tulitte ja teitte siitä niin mahtavan tilaisuuden.

Senioriyhdistys ja koko koulu kärsi suuren menetyksen, kun lehtori ja yhdistyksen neuvonantaja Aarne Salminen menehtyi parissa kuukaudessa kuluttavaan tautiin. Senioriyhdistys hiljentyi kiitollisena Arskan, Strutsin työn äärelle. + + +

Seniöri, Munkkivuoren seurakunnan kappalainen Raimo Majlander siunasi Aarnen hänen omassa kirkossaan ja urkurina toimi seniöri Tapio Tiitu.

Yksi Arskan eläkevuosien harrastuksia oli Munkinseudun historian tutkiminen. Otteita siitä julkaistiin myös Aluesanomien palstoilla. Nyt munkkalaiset, entiset ja nykyiset, pidättelevät henkeään Hesarin korttelisarjan ilmestyessä. Haravoimmehan niitä lukemattomia muistoja, jotka meitä seuraavat läpi elämämme.

Lopuksi, kiitokset tämän Senioriviestin kirjoittajille. Onko sinulla jotain jaettavaa Viestimme palstoilla?

25.1.2000

Miika Heikinheimo
Puheenjohtaja, yo-68

Jäsenmaksut vuodelle 2000, 50mk, maksetaan tilille:
Merita 102150-171530.

Tarkkaavainen *seniori* on varmasti huomioinut , ettei viime vuoden jäsenmaksua ole peritty lainkaan, eli jos olet halukas tukemaan senioreita, voit maksaa vuoden 1999 jäsenmaksusi kätevästi saman aikaisesti.

LÄMPIMÄT MUISTOT JÄIVÄT

LÄHTÖ MATKALLE

Rakkaat ystävät,
te kaikki jotka nyt täällä olette,
ne kaikki jotka ovat ennen teitä täällä olleet,
niin myös tämä talo, nämä seinät,

me jotka lähdemme
kiitämme teitä
kirsikkapuusta,
tästä juhlasta,
tästä päivästä,
näistä vuosista,
vuosikymmenistä
jotka olerume täällä työtä tehneet,
eläneet.

Taloa ei rakenneta yhden sukupolven aikana,
jos se on hyvä talo.
Hyvä talo on kerrosteinen:
monet sukupolvet rakentavat sitä,
jättävät siihen oman henkensä,
omat tunnuksensa.

Talo on talo vasta sitten,
kun se ei ole enää kiveä, lasia, puuta.
Talo on talo vasta sitten,
kun kivi on muuttunut luovuudeksi,
kun lasi on kimallusta, valoa,
kun puu kasvattaa silmuja,
puhkeaa lehteen,
kukka,
kasvaa aurinkoon.

Kun matka alkaa,
luetaan loitsu, rukous.
Matkalle lähdemme,
matkalle: avautukaa,
silmut, auringon alla.

Munkkiniemessä 2. kesäkuuta 1994

Jarmo Salonen

Puhe Aarne Salmisen muistotilaisuudessa 24.9.1999

Hyvät Aarne Salmisen omaiset ja ystävät!

Suorittaessaan FK-tutkinnon Helsingin yliopistossa Aarne sai pääaineestaan suomen kielestä laudaturinsa mainesanan ”erinomaiset tiedot”. Tämä oli merkittävä saavutus, koska Aarnen pääprofessorina oli vaativana opettajana ja tiukkana tentaattorina tunnettu professori Lauri Hakulinen. Aarnen opinnoissaan osoittama lahjakkuus oli siis kiinnittänyt Hakulisen huomiota, ja tämä tarjosikin nuorelle maisterille mahdollisuutta jatkaa opintoja yliopistossa ja antautua tieteelliselle uralle.

Toisin kuitenkin kävi. Jo maisterin papereita vastaanottaessaan Aarnella oli palvelukseen astumismääräys taskussaan ja kolmen päivän kuluttua hän matkusti Hämeenlinnaan aloittaakseen asevelvollisuuden suorittamisen JP 4:ssä. Kotiuduttuaan sieltä vänrikkinä 11 kuukautta myöhemmin Aarne aloitti välittömästi opetusharjoittelun Normaalityöosassa Helsingissä. Elettiin syyskuuta 1995.

Tässä vaiheessa hänet tavoitti tarjous suomen kielen lehtorin (Saimi Karuna) sijaisuudesta Munkkiniemen yhteiskoulussa. Kertomansa mukaan Aarne mietti viisi minuuttia ja otti MYK:n tarjouksen vastaan – tappioksi yliopistolle, kirveleväksi pettymykseksi professori Hakuliselle, onneksi Munkkiniemen yhteiskoululle. Siitä alkoi Aarnen ura MYK:ssa, liki neljän vuosikymmenen työrupeama, jonka aikana koulusta tuli Aarnelle työpaikka, harrastus ja elämäntapa.

MYK eli siihen aikaan voimakasta kasvukautta, kouluun rekrytoitiin lukuisia uusia opettajia. Pian ilmeni, että Aarne Salmisessa opettajakunta oli saanut riveihinsä monipuolisesti lahjakkaan ja vireän persoonallisuuden, jonka erinomaiset opettajankyvyt kävivät nopeasti ilmi käytännön koulutyössä.

Seuraavana syksynä (1956) Munkkiniemen yhteiskoulun rinnalle perustettiin sisarkoulu, Munkkiniemen keskikoulu, sittemmin Munkkiniemen keskikoulu ja lukio, jossa kokeiltiin uutta koulurakennetta, 4-vuotista keksikoulua ja 4-vuotista lukiota. Aarne Salmisesta tuli MKL:n äidinkielen pääopettaja ja koulukokeilun koordinoija, sittemmin MKL:n apulaisrehtori. Sen lisäksi hän opetti myös MYK:ssa.

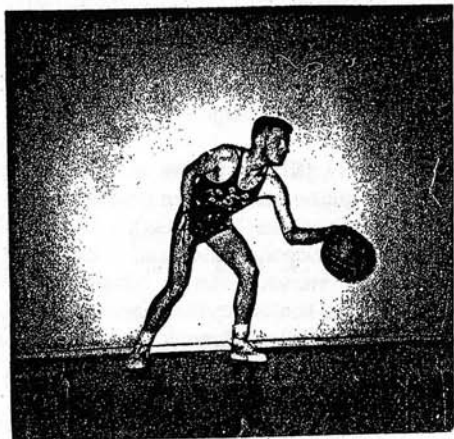
Nämä vuodet olivat Aarnelle työntäyteistä aikaa. Mutta MKL:n työhön ja sen nuorekkaan opettajakunnan keulahahmoksi hän oli mies paikallaan. Työtä oli tehtävä hartiavoimin, mutta Aarne viihtyi siinä, oli pidetty ja arvostettu kollega ja tuli erittäin hyvin toimeen oppilaiden kanssa. Havaintojeni mukaan poikkeuksellisen sydämellinen on ollut se ilmapiiri, joka erilaisissa tapaamisissa on myöhemminkin vallinnut Aarnen ja hänen entisten oppilaidensa välillä.

Kahdeksanvuotisen kokeilun päätyttyä ja koulujen fuusioituttua vuonna 1964 Aarne saattoi – nyt MYK:n suomen kielen vanhempana lehtorina – hallintohuolien estämättä paneutua entistä syvällisemmin äidinkielen ja kirjallisuuden opetukseen ja sen kehittämiseen. Hän osallistui myös koulun ulkopuolella käytävään pedagogiseen keskusteluun eri foorumeilla ja otti joskus kipakastikin kantaa alansa kysymyksiin, kuten esimerkiksi hänen artikkelinsa ylioppilasaineista ”Se ällä ja se ii” (Suomalainen Suomi 1967) osoittaa. 1960-luvun jälkipuoliskolla ilmestyi myös kaksi yhdessä Viljo Tervosen kanssa laadittua oppikirjaa: Kirjoitustehtäviä eri asteille (1966) ja Yhdeksän sarjaa lyriikkaa (1969).

tarkoitukseen. Kansalaiskeräyksen saatua aikanaan viranomaisilta luvan Munkinseudun Aluesanomien julkistaa asian ja Munkkiniemen jäljelle jääneet pankit (?) painattavat pankkisiirtolomakkeet. Senioriviesti on tähän mennessä kahlannut menneisyydessä nostalgialla hehkuen. Tällä kertaa jäsenistö pääsee kurkottamaan tulevaisuuteen.

Tom Hynninen

yo-53

Kapteeni Jussi Haanterä
oikeaoppisessa kuljetuksessa

Takamies Veikko Parikka leikkii
pallolla Goose Tatumia

ANKARA JA YHTEINEN SUURI HAASTE

Syksyllä 1997 vanhat munkkalaiset koripalloilijat havahtuivat kuin myös hätkähtivät, jo seuraavana vuonna oli koittava tasan viisikymmentä vuotta siitä, kun paikkaseudun todella ensimmäinen "hieno" koriteline pystytettiin Pumpppikselle. Kuten jo moneen kertaan eri yhteyksissä on todettu, rakennusmateriaali vohkittiin ruotsalaisen yhteiskoulun työmaalta ja iltamyöhällä kuljetettiin silloisen poliisiaseman ohi vanhan vedenpuhdistuslaitoksen liepeille lähelle Käärmeakaltsia.

Asialle päätettiin tehdä jotain. Useimpien mielestä puolivuosisatainen koripallon pelu oli vähitellen tuonut Munkkiniemen yleiseen tietouteen maassa ja ulkomaillakin enemmän kuin kadettikoulu tai Casino, Munkkiniemen Kreivistä puhumattakaan. Mitäpä jos saisimme aikaan eräänlaisen muistomerkin, jopa patsaan.

Ensimmäinen versio idean toteuttamiseksi oli se, että Pumpppikselle suunniteltiin näköispatsasta eli koritelinettä selventävine teksteineen. Sen tuli olla valmis vihittäväksi syksyllä 1998, jolloin Munkkiniemen yhteiskoulu oli täyttävä 60 vuotta. Aikataulu kuten kaikki muukin petti pahasti. Paikka koettiin liian kaukaiseksi. Seuraavaksi ehdotettiin MYK:n uuden liikuntahallin tilaa, joka taas todettiin suurelta yleisöltä suljetuksi.

Noihin aikoihin Helsingin kaupunki ryhtyi muokkaamaan Munkkiniemen Puistotien ja Laajalahdentien aukiota kokonaan uuteen uskoon. Paikkakunnan kotiseutuyhdistys, Munkinseutu ry, kehotti hankkeen suojelijana suunnittelemaan patsasta mahdollisimman keskeiselle paikalle lupautuen samalla "sateenvarjoksi" mahdollisen kansalaiskeräyksen alkaessa. HKR:n kartoilta löydettiin erittäin sopiva kohta, Munkin kuuluisan Kioskin entisen sijoituspaikan edessä. Siihen on näet rakennettu kivireunustettu liikenteenjakaja, jolle Helsingin kaupungin rakennusvirasto ei katso olevan muuta parempaa käyttöä.

Koripalloaiheisen "muistomerkin", "patsaan", suunnittelijoina ovat taiteilija Juhana Blomstedt ja rehtori Niki Krjukoff - molemmat myös aikanaan hyviä koripalloilijoita. Hankkeen toteuttajina tullevat olemaan Munkkiniemen yhteiskoulu, Munkkiniemen yhteiskoulun seniorit ry ja ToPo Juniorit ry ja eräänlaisena suojelijanaan jo aiemmin mainittu Munkinseutu ry.

Kokonaisaikataulu on laadittu uudelleen. Nyt tähdätään vuoteen 2002, jolloin on kulunut 50 vuotta Munkkiniemen koripallon virallisesta synnystä. Tuolloin toukokuussa 1952 perustettiin Torpan Pojat ry:n koripallojaosto.

Tosiasiaa tämä hanke on koko Munkkiniemen yhteinen asia. Onnistuessaan se merkitsee oletettavasti Suomen ensimmäisen koripallopatsaan pystyttämistä juhlavine seremonioineen. Ratkaisevaksi tekijäksi aikanaan muodostunee tietenkin raha. Kustannukset on kerättävä munkkiniemeläisiltä, entisiltä ja nykyisiltä, yrityksiltä ja yhteisöiltä. Helsingin kaupunki luovuttaa paikan kun taas hankkeen toteuttajat luovuttavat kaupungille patsaan. Kulttuuriasiain keskuksen johtaja Yrjö Larmola ja kulttuurilautakunnan puheenjohtaja Ilkka Christian Björklund ovat suhtautuneet aikanaan suopeasti (v. 1998) ja Helsingin kaupungin taidemuseon arkkitehti Klas Fontell ei myöskään vaikuttanut vastentahtoiselta (v. 1999).

Hyvä Seniori,

Yhteisen opinahjomme juuri vastikään täytettyä 60 vuotta, ei edessämme taida olla sen suurempia juhlia vähään aikaan. Mutta tähän patsashankkeeseen kyllä kannattaa paneutua ja odottaa aikaa jolloin voi ylpeänä siirtää osan likvideistä varoistaan todella hyvään

Oikeakielisyyden ja suomen kieliopin visaiset kysymykset Aarne hallitsi suvereenisti ja oli näissä asioissa turvallinen auktoriteetti niin abiturienteille kuin opettajaverueillekin. Minuun teki myös syvään vaikutuksen se tavaton perusteellisuus ja tunnollisuus, jolla hän aina paneutui ylioppilasaineiden korjaamiseen ja arvosteleamiseen. Tarkassa analyysissä löytyivät tietysti kielivirheet, joiden merkitseminen on toki opettajan virkavelvollisuus, mutta pian opin huomaamaan, että sitä Aarne ei pitänyt suinkaan päätehtäväänään. Ennen kaikkea hän pyrki löytämään kaikki ne positiiviset ainekset, jotka kulloisenkin kirjoittajan esitykseen kätkeytyivät ja jotka voisivat vaikuttaa arvosanaan myönteisellä tavalla. Näitä plus-puolia Aarne oli nähdäkseni erityisen taitava löytämään.

Syttävimmäksi haasteekseen koulutyössä Aarne epäilemättä koki kirjallisuuden ja luovan ilmaisun, erityisesti näyttämöilmaisun kehittämisen. Siitä tuli myös ulospäin ehkä näyttävin osa hänen työstään ja samalla tärkeä tekijä koulun identiteetin muodostumisessa. Opetuksen näillä sektoreilla kysymys on ennen kaikkea tekijä koulun olojen tekemisestä, siihen innostamisesta ja sen ohjaamisesta. Yliopistollista tutkijanuraa aikoinaan kaavailtu suomen kielen eksperti osoittautui nyt nuorten psyykeä erinomaisesti ymmärtäväksi ohjaajaksi. Hänen kannustava ja eläytyvä opastuksensa sai aloittelevat kirjoittajat ja esiintyjät löytämään itsestään uusia ulottuvuuksia. Monet näiden alojen myöhemmät ammattilaiset ovat lämpimästi muistelleet Aarne Salmisen innostavaa ja modernia opetusotetta ja ennakkoluulottomia ideoita.

Kun Aarne vuonna 1972 jälleen suostui ryhtymään hallintotehtäviin, alkoi hänellä ja minulla 22 vuotta kestänyt tiivinen yhteistyön kausi MYK:n hallinnossa. Oli luonnollista, että eräiden muiden hallintotehtävien ohella hänen toimialaansa vararehtorina tuli kuulumaan koulun koko kulttuuri-toiminnan koordinoiminen ja koulun juhlakulttuurin vaaliminen. Kulttuurikilpailut, teemaviikot, MYYRY:n iltamat, joulujuhlanäytelmät, koulun 50-vuotisjuhlat – lukemattomat muistot tulivat mieleen tältä Aarnen omimmalta työsaralta.

Näyttämötoiminnassa Aarne vuosien varrella kasvavassa määrin askarrutti suomalainen kansanrunous, johon pohjautuvat mm. hänen kirjoittamansa Suomalainen evankeliumi ja Marjatan poika. Tähän liittyy myös hänen elävä kotiseutuharrastuksensa ja rakkautensa ei vain suomen kieleen vaan yleensäkin suomalaisten elämäntyyliin ja ajattelutapaan. Monesti keskustelimme mm. siitä, miten hänen synnyinseutunsa Pyhäsalmi on aivan kolmen eri maakunnan – Pohjanmaan, Savon ja Kainuun – leikkauspisteessä ja miten tämä ”rajamaan” asema on vaikuttanut ihmisten kieleen, tapoihin ja mentaliteettiin. – minusta tuntuu, että ainakin Aarnen persoonaan olivat yhdistyneet kaikkien kolmen heimon parhaat puolet: pohjalaisten jämäkkyys, savolaisten leikkisä letkeys ja kainuulaisten valoisa kärsivällisyys.

Aarnelle hyvin läheiseksi muodostui myös hänen sovittamansa ja ohjaamansa klassikon Pikku prinssin esitys, jonka avainrepliikiksi käsitin sen, jossa kettu sanoo pikku prinssille: ”Ainoastaan sydämellään näkee hyvin.” – Tähän ajatukseen kiteytyvät myös omat muistoni Aarnesta. Hän oli älykäs ja herkkä ihminen, jolla oli tuo kyky nähdä sydämellä. Se teki hänestä loistavan opettajan, humanin hallintomiehen ja työtoverin, pettämättömän ystävän. Oli suuri etuoikeus tehdä työtä sellaisen kollegan rinnalla. Me entiset työtoverit muistamme Aarne suuren kunnioituksen ja syvän kaipauksen tuntein.

Aarne oli suuri runouden ymmärtäjä ja itsekin lahjakas sanan käyttäjä, kirjoittaja ja runoilija. Jäädessään eläkkeelle 1994 hän kirjoitti MYK:n oppilaille ja opettajille lähtörunon, joka mielestäni erittäin hienolla tavalla heijastaa hänen syvästi inhimillistä olemustaan ja valoisa tulevaisuudenuskoa. Pyydän saada lopuksi lukea kolme viimeistä säkeistöä tuosta hänen runostaan Lähtö matkalle: . . .

– Hyvää matkaa, Aarne, hyvä ystävä!

Jorma Rytönen

MUNCCA 60

Aarne Salmisen toimittama kirja edelleen myynnissä
hintaan 1mk/vuosi

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN RAKENNUSHANKE VALMISTUU ALKUSYKSYSTÄ 2000

Tilanpuutteen poistamiseksi ja koulutilojen modernisoimiseksi Munkkiniemen yhteiskoulussa oli jo vuosien ajan elätelty toiveita laajennus- ja peruskorjaushankkeesta. Rakennusoikeutta olisi ollut, mutta luontevaa laajentumissuuntaa ei löytynyt. Tilanne muuttui 1990-luvun puolivälissä, kun koulun hallitus lähti ennakkoluulottomasti suunnittelemaan koulurakennuksen laajentamista ja korjaamista. Koska koulun etupiha haluttiin säilyttää ennallaan, oli koulun tonttia laajennettava.

Hankkeen edistäminen aloitettiin tosimelessä vuoden 1996 alussa. Kaksi vuotta kului valmistele-
vassa työssä ja alustavassa suunnittelussa. Hankesuunnitelma ja tarpeelliset anomukset jätettiin Hel-
singin kaupungille. Koulun kannalta positiiviset viranomaispäätökset saatiin maaliskuussa 1998.

Koulu sai ostaa kaupungilta vanhan rakennuksen itäpuolelta noin 2.800 m² laajuisen maa-alueen,
joka tontinmittauksen yhteydessä yhdistettiin vanhaan tonttiin. Nykyisellään koulun tontin pinta-ala
on hieman yli 10.000 m². Laajennusosan rakennuslupa saatiin huhtikuussa, maanrakennustyöt
aloitettiin toukokuussa ja uuden rakennuksen varsinaiset rakennustyöt heti koulun kevätlukukauden
päätyttyä kesäkuussa 1998.

Uudisrakennus nousi aurinkoisen kesän aikana vauhdilla, mutta peruskiven muuraustilaisuus jär-
jestettiin vasta 20.8.1998, jotta kaikki koulun oppilaat ja koko henkilökunta saattoivat osallistua
tilaisuuteen. Ensimmäisenä muuraaajana ja juhlapuheen pitäjänä toimi ylipormestari Eva-Riitta Siin-
tonen. Harjannostajaisia vietettiin koulun uudessa ruokasalissa saman vuoden joulukuussa raken-
nuttajan, suunnittelijoiden ja urakoitsijoiden läsnäollessa.

Laajennusosan rakennustöiden alettua keskityttiin suunnittelussa vanhan koulutalon peruskorjauk-
seen. Sitä koskevat suunnitelmat saatettiin työpiirustusvaiheeseen marraskuun 1998 loppuun men-
nessä ja rakennuslupa peruskorjaukselle myönnettiin joulukuussa, jolloin ensimmäiset aukot puh-
kaistiin vanhan ja uuden koulutalon välille. Vuosina 1951 ja 1957 valmistuneen koulurakennuksen
täydellinen peruskorjaus toteutetaan kaikkiaan kymmenessä vaiheessa vuosina 1999-2000.

Rakennushankkeen myötä koulu saa käyttöönsä mm. seuraavat tilat:

- Peruskorjatut ja hyvin varustellut aineluokat
- Uudet laboratorioluokat (8 kpl)
- Uudet atk-luokat (2 kpl), koko talon laajuisen lähiverkon ja kiinteän valokaapeliyhteyden maa-
ilmalle
- Kirjaston, lukusalin ja projektityöskentelytilat
- Suuren liikuntahallin katsomoinen
- Uuden ruokasalin, jossa koulupäivien aikana toimii kahvio

- Uudet toimistotilat, opettajainhuoneen ja opettajien työsalin

Rakennushankkeen toteuttamisesta vastaa rakennustoimikunta, johon kuuluvat puheenjohtajana teollisuusneuvos Pekka Heusala, varapuheenjohtajana varatuomari Miikka Pello, jäsenenä allekirjoittanut sekä varajäsenenä toimitusjohtaja Markku Haavisto. Rakennuttajakonsultin tehtäviä hoitaa Haahtela Rakennuttaminen Oy. Hankkeen pääsuunnittelija on arkkitehti Hannu Jaakkola.

Aki Holopainen
rehtori

SENIORIT

**Munkkiniemen yhteiskoulun vuosipäivää
vietetään torstaina 26.10.2000.**

Tervetuloa tutustumaan uudistuneeseen kouluumme.

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN SENIORIT ry:n

sääntömääräinen vuosikokous
järjestetään koululla (Laajalahdentie 21)
maanantaina 28.2.2000 alkaen klo 18.30

HALLITUS

MUNCAN AKTIIVIUPSEEREITA JA VÄHÄN RESERVILÄISIÄKIN

Hyvät Seniorit

Kevään -97 Senioriviestissä ystäväni ja monivuotinen luokkatoverini Tom Hynninen haikaili tietoja Muncan aktiivi uffareista ja lisäksiin muutaman reserviläisenkin tähän mukaan.

Everstien "klaaniin" kuuluivat mm. Elja Puranen, jonka kirjallisiin ansioihin kuuluu "Pioneerian historia II osa", Jyri Paulaharju, ansiokas tykistön tutkija ja kirjailija Eljan tavoin, Havun Pekka, Kinnarin Masa ja Haanterän Jussi, ja luen tähän samaan munkkalaisten kategoriaan myös 40-luvulla koulussamme aloittaneen, sittemmin isänsä ammatin johdosta Ouluun siirtyneen Pekka Kurenmaan. Oman lukunsa ansaitsee tietysti Sivulan Asko, joka vaikuttaa jo kenraalimajurina. Veljeni Matti vaikutti aikansa Ilmavoimien Esikunnassa insinöörieverstiluutnanttina, joten kyllä Tommin tarkat silmät olivat nähneet aivan oikein...

Meistä reserviläisistä kenties on syytä mainita Roustin Kyösti, joka aikansa Kyproksella palvelleena yleni kapteeniksi, samoin kuin Ainamon Jukka, allekirjoittaneen tyytyessä olemaan yliluutnantti vastaavissa YK:n hommissa Afroditen saarella joskus 70-luvun alussa.

Nuoremasta päästä tulee tietenkin mieleen kenraaliluutnantiksi juuri ylennetty Matti Ahola, joka siirtyi Ilmavoimien komentajan pallilta Pääesikunnan huoltopäälliköksi. Se näistä uffareista.

Ja lopuksi Tommin tapaan kysymys nykyisille munkkalaisille:

Missä sijaitsee se kuuluisa "pumppis", jossa Topon jengi treenasi ennen kuin saimme oman harjoituskentän Perkkari II:n autiolle tontille?

Senioriterveisin
Pentti Lampinen
yo-54

HUOM! HUOM! HUOM!

Puhelinnumerot ovat Munkkiniemen yhteiskouluun muuttuneet.

Uudet numerot ovat: vaihde 477 7630

faksi 477 763 10